# Temps Ordinari - Dinovè diumenge

Per Administrador el dg., 09/08/2009 - 09:00

1Re 19, 4-8
Ef 4, 30-5,2
Jn 6, 41-51

*1. La nostra vida no sempre és fàcil. Hi ha moments que ens sentim incompresos, decebuts, desanimats, que ens sentim fracassats i sense forces i potser experimentem l'impuls de tirar la tovallola.* Tots hem viscut nits d'aquelles que se'ns fan eternes. Que restem desvetllats sense poder agafar el son, que desitjaríem que mai no arribés el matí perquè ens sentim sense forces per afrontar la crua realitat que ens toca viure. També es va trobar en aquesta situació el profeta Elies, tal com hem escoltat a la primera lectura. Intentava ser fidel al Senyor, però és perseguit i s'ha d'escapar. I queda descoratjat i abatut. Però Déu no l'abandona: li fa arribar un pa que li dóna força per continuar endavant. És tot un símbol que també es fa realitat en la vida de cadascun de nosaltres. Déu tampoc ens abandona en les nostres dificultats. Ho hem escoltat a l'evangeli. Jesucrist ens ofereix un pa que dóna força, un pa que dóna vida. Aquest pa és Ell mateix, el Fill de Déu, el nostre Salvador. Jesús és la llum que il·lumina les nostres foscors; Ell és el nostre company de camí; Ell és la força que en moments de defallença també ens diu: "Aixeca't i menja que tens molt de camí a fer". El Senyor, certament, no ens solucionarà els problemes, però sí ens farà sentir que ens estima, que ens comprèn, que lluita al costat nostre. I qui se sent estimat i comprès sempre troba forces per seguir lluitant. Allò que és més dur és la soledat, però mai no es fa llarg el camí al costat d'un bon Amic. Sabem escoltar la veu del Senyor? Confiem en Ell, sobretot en les nostres hores baixes? *2- Hi ha una altra ensenyança important que podem treure de les lectures que hem escoltat.* Quan una persona celebra el seu aniversari, sempre és bo recordar-li que l'important no és "afegir anys a la vida, sinó vida als anys". Que visquem pocs o molts anys, això és molt secundari. Allò que realment importa és que la nostra vida sigui plena; que doni fruit, que tingui sentit. Sant Pau, a la segona lectura, ens ha explicat com podem omplir de vida els nostres anys. Diu: "Lluny de vosaltres tot mal humor, mal geni, crits, injúries i qualsevol mena de dolenteria". Si nosaltres som capaços d'evitar tot això, la nostra vida serà més plena, i la convivència amb les persones que ens envolten, serà més enriquidora. Fixem-nos que moltes de les nostres enrabiades, neixen del fet de nos ser capaços d'acceptar tal com són les persones que tenim al costat. Nosaltres les voldríem canviar, modelar al nostre gust. I com que no ho aconseguim - perquè les persones mai no canvien per la força!- llavors ens posem de mal humor. I això no és lògic ni és cristià i, a més, ens treu la pau. És clar que hem d'ajudar les persones a ser millors, a alliberar-se dels seus defectes. Es clar que sí. Però sovint ens equivoquem de direcció: no posem l'esforç on caldria posar-lo. En comptes d'esforçar-nos per canviar l'altre, el que cal és centrar el nostre esforç en canviar la nostra actitud: la meva! Més que intentar modificar la manera de ser de l'altre, el que haig de fer és un esforç sincer per acceptar-lo tal com és. Aquesta és la base de la convivència i de l'esperit cristià. La causa del fracàs de molts matrimonis o de molts grups o comunitats, rau aquí: en no voler fer l'esforç d'acceptar que l'altre pugui ser ell mateix, diferent de com jo voldria. Sant Pau ens ho ha recordat clarament: "Sigueu bondadosos i compassius els uns amb els altres". "Perdoneu-vos". "Viviu estimant". Val la pena que li fem cas. No pretenguem canviar l'altre. Estimem-lo. I l'altre, en sentir-se valorat i estimat, ja trobarà la força per canviar. Això val especialment per a la parella i per als fills adolescents. És així com intento relacionar-me amb les persones que Déu posa al meu costat? Per què? 3- *Diguem finalment, que val la pena, ara que som l'estiu i segurament disposem de més temps, que ens esforcem per fomentar unes bones relacions amb tothom, que són la base d'una bona convivència amable i enriquidora.* Però, sobretot, val la pena que fomentem l'amistat amb Jesús, aquell que se'ns ha presentat a l'evangeli com el pa portador de vida. És Ell qui ens dóna la força per tenir paciència, per ser bondadosos, per saber perdonar... En una paraula: és Ell qui ens dóna la força per estimar de veritat. Si estem en contacte íntim amb el Senyor, els nostres anys, pocs o molts, s'ompliran de vida. I també, amb tota seguretat, ajudarem a omplir de vida les persones que ens envolten. No creieu que val la pena? *Nota: Durant els mesos de juliol, agost i setembre us oferim els punts de reflexió del* ***P. Lluís Armengol i Bernils*** *(Terrassa, 1924 - Sant Cugat del Vallès, 2007), publicats al llibre* ***"El pa de la Paraula nº 4. Diumenges i festius. Cicle B."*** *Editorial Claret, 2005*